

Henri Van Nieuwenborgh

Duistere geesten

ISBN: 978 90 8666 515 0
NUR: 330

© 2020, Henri Van Nieuwenborgh
Mosae Libro, Maastricht
Ontwerp omslag: Lieve Stiers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (Artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor Lara, Thomas en Helena

*'Sometimes all that I need
Is the air that I breathe
And to love you'*

The Hollies

1.

De kletsnatte lente was eindelijk overgegaan in een veelbelovende zomer toen Maxime Deschamps het levenslicht zag. Op het eerste gezicht niets speciaals want op deze aarde wordt elke twee seconden een baby geboren. Een nieuwe mens is ook niets anders dan de tijd die voortdendert. Voor eeuwig en altijd, tenminste nog zo'n paar miljard jaar want tegen dan is onze thuisbasis tot ondergang gedoemd. De mensheid zal dus de ruimte gekoloniseerd moeten hebben om te overleven, want de ster die ons al die jaren verwarmt, zal ondertussen zo ver uitgedijd zijn dat zij de aarde overspoelt. Toegegeven, naar menselijke maatstaven is dit allemaal nog zo ver weg dat geen sterveling er rekening mee houdt. Ook de ouders van de pasgeborene Maxime stonden daar op deze heuglijke dag niet bij stil. Zij waren beiden hoogopgeleid en hadden een uitzonderlijk hoog IQ van boven de honderdveertig. Papa, Frederic Deschamps, was neurochirurg en zijn eega gynaecologe. Veelverdieners dus die net verhuisd waren van een penthouse naar een karaktervolle villa met residentiële ligging. Waar en bij wie je geboren werd, speelt nu eenmaal een belangrijke rol in wat het leven verder te bieden heeft. *The sky was the limit* voor een baby als Max, want zo zouden zijn ouders hem gaan noemen. Wat kansen en mogelijkheden betreft, die hun zoon kreeg, klopte dit zeker.

Eén element werd echter van meet af aan over het hoofd gezien bij het echtpaar Deschamps en dat was het zichzelf opofferen. Want liefde geven vraagt nu eenmaal offers. Genegenheid, toewijding en affectie daar hielden ze zich immers niet mee bezig. Eigenlijk hield geen enkele persoon van deze baby. Niet dat hij lelijk of dik was, integendeel, het ventje zag er behoorlijk lief uit met een zwarte haardos en gaaf velletje. Wellicht was de oorzaak dat er niemand beschikbaar was om hem graag te zien. De ouders ontbrak het

aan tijd en de grootouders, die dikwijls als surrogaat voor ouderliefde moeten dienen, waren niet inzetbaar. De ene clan was reeds verast en met de andere clan was er enkel contact op feestdagen. Net voor de eeuwwisseling waren zij verhuisd naar Zwitserland.

De papa van Maxime moest direct na de geboorte opnieuw aan de slag. Welgeteld zeventien operaties stonden er immers gepland. Bezorgdheid om zijn patiënten speelde hierbij zeker mee, maar ook het feit dat de operatiezaal afgehuurd was samen met de tweede verdieping van de kliniek. Dit alles kostte zakken vol geld en kon niet onbenut blijven. Mama van haar kant nam na de geboorte drie weken vrijaf. Héél precies gaf ze in die periode haar baby vijfmaal de papfles – haar borsten wou ze immers niet zien verschrompelen – en verschoonde ze welgeteld tweemaal zijn pampers. Tot daar wat haar moederliefde betrof.

Een kindermeisje nam van bij de start bezit van Max' prille leven. Zij was een stuurse vrouw die zelf geen kinderen had, omdat ze een aversie had tegen mannen. Even had ze aan kunstmatige inseminatie gedacht maar de onzekerheid over de genen van het kind dat ze zou baren, had haar doen passen. Sindsdien ging er een zekere boosheid van haar uit tegen wat het leven zelf was. Nadat ze afgestudeerd was als onderwijzeres, vond ze direct een job in de school van haar dorp. Daar kwam ze echter al snel in de problemen na klachten van enkele ouders omdat ze zich blijkbaar niet inhield om belhamels een gemene tik met een lat of regel te geven. Lijfstraffen op school worden vandaag echter niet meer getolereerd en dus mocht ze snel inpakken en ophoepelen.

Met Max kon ze jarenlang wel haar gang gaan, zonder dat iemand corrigeerde. Gehoorzamen op de nanoseconde of een slag met de vlakke hand op zijn bibs. Kleren keurig aan de hangertjes, schoentjes netjes op het schap, handdoek verzorgd opgehangen en direct inslapen of er volgde straf. Altijd bestond dit uit slagen of op de knieën zitten.

Lijfstraffen dus waarbij het kind lichamelijk gepijnigd werd met als doel zijn gedrag te veranderen. Dat was allemaal verwarrend voor Max Deschamps in die vroege jaren van rijping.

Van de zes eerste levensjaren van Max bleven amper herinneringen over. De ouders hadden wel wat beters te doen en de nanny zag er het nut niet van in om iets te bewaren. Op de schaarse foto's die de speurders later tijdens een huiszoeking vonden en aan de gerechtspsychiater overhandigden, stond Maxime Deschamps er ook nooit glimlachend op.

'Ik geloof dat hij een ziekte aan zijn lachspieren had', was dan ook geen onlogische conclusie van de rechercheurs.

Een broertje of zusje kwam er niet meer bij. Een speelkameraad of beter een lotgenoot daar keek Max nochtans naar uit. Op een dag vatte de toen zesjarige het plan op om zelf voor een zusje te zorgen. Was dit toen al een voorbode van de criminele feiten die hij later ging plegen? Of kon het toen nog gecatalogeerd worden als kattenkwaad? Feit is dat hij zijn plan goed voorbereid had. Max woonde op slechts een honderdtal meter van de kleuterschool. Op woensdagmiddag was het verkeer nooit druk en mocht hij alleen naar huis terugkeren. Een meisje uit de eerste kleuterklas verleidde hij eerst met een lolly en toen ze met hem naar buiten stapte, greep Max haar plotseling vast en probeerde hij haar mee te sleuren. Was dit destijds al een voorteken van feiten die in de toekomst gingen gebeuren? Was de drang toen al aanwezig om wat hij niet kreeg af te dwingen? De mama van het kind, die wat verderop stond, beoordeelde het niet als een poging tot ontvoering maar zag er enkel twee kleuters in die elkaar wat jenden.

Op het einde van de zomervakantie, net voor hij naar het eerste studiejaar moest, kreeg Max een eerste razernij-aanval. Was dit andermaal een signaal voor later onheil? Hij krabde en beet hierbij de nanny met zo'n brutaliteit dat ze in het ziekenhuis moest verzorgd worden. Het verdicht van de

ouders voor het toen zesjarig jongetje, was dat hij als straf naar het internaat van het jezuïetencollege verbannen werd. De nanny werd royaal gecompenseerd voor het leed en Max zag haar nooit meer terug.

Het regende pijpenstelen op die eerste schooldag. Max deed geen moeite om zijn capuchon op te zetten en zijn papa had er geen oog voor. Het resultaat was dat zijn haren in klissen tot op zijn voorhoofd hingen. Max had moeite om de grote stappen van de volwassene bij te benen. Of treuzelde hij bewust, in de hoop de strafvoltrekking wat uit te stellen? Ontkomen was echter onmogelijk want hij zat vast in de bankschroef van papa's hand. Voor één keer was zijn zoon blijkbaar belangrijker dan de patiënten want hij had al zijn afspraken laten verplaatsen.

Uiteindelijk zou Max tot zijn zestiende jaar intern blijven. Tien vreugdeloze jaren. In het begin kwamen zijn ouders hem elke vrijdag voor het weekend ophalen maar na verloop van tijd gebeurde dit maar om de veertien dagen. Door de jongens van zijn klas werd hij niet begrepen en dus niet aanvaard. Zij vormden klikjes en bouwden rond hun groep muurtjes waar niemand nog bij kon. Zo waren er de voetballers, de muzikanten en de misdienaars. Soms, wanneer ze niemand hadden om in de goal te staan, deden de voetballers een beroep op hem.

'Beter hem dan een kapstok', ving hij eens op.

De enige manier om vrienden te hebben bestaat erin om er zelf een te zijn. Max had daar echter geen behoefte aan. De enige keer dat hij op wat aandacht kon rekenen bij medeleerlingen was wanneer zij problemen hadden met het maken van hun taak voor wiskunde. Max had het intellect van zijn ouders met de genen meegekregen en was steeds de primus van de klas. Hij liet zijn klasgenoten gewillig de oplossing van het vraagstuk afschrijven. Aan degenen die dat niet klakkeloos wilden doen, verschaftte hij uitleg. Wellicht daarom dat hij in al die collegejaren nooit gepest werd. Straffer nog, soms kreeg hij er zelfs een dankbare glimlach voor terug. Dit kwam bij hem dan over als iets irreëls.

Max doorliep verder de eerste tien jaar in de kostschool zoals een schip een biljartvlakke zee doorklieft. Rimpelloos. Alhoewel hij meer dan een gemiddelde aantrekkingskracht voelde voor meisjes, leek het voor hem alsof ze een betonnen muur rond zich hadden opgetrokken waar hij onmogelijk door kon breken. Ze waren voor hem even onbereikbaar als een edelweiss die groeide op een smalle bergriichel. Toen hij een meisje waar hij verliefd op was een complimentje gaf, trok ze minachtend haar schouders op. Zijn eerste kalverliefde brandde dan ook maar kort, als strovuur.

Max zat in het vijfde leerjaar toen een van de externen een boekje met nietsverhullende foto's had binnengesmokkeld. Hij was daar toch behoorlijk van onder de indruk en toen hij die nacht wakker werd, kleefde er iets vochtigs aan de binnenkant van zijn dij. Zijn piemel stond ook zo stijf dat het pijn deed. Max was stil blijven liggen, verdoofd van schaamte en ook bang om betrappt te worden. De manier waarop jonge vrouwen hun lichaam schaamteloos en uitdagend aanboden, kwam bij hem tegelijk fascinerend en verwarrend over. Hij catalogeerde vrouwen dan ook bij roofdieren, die waren ook mooi en lenig maar tevens héél gevaarlijk.

Op een warme dag, net voor de examens, zat Max in dit seksboekje te bladeren toen een pater hem hiermee betraptte. Max had het ding nochtans in een studieboek gestopt en deed alsof hij aan het studeren was. De geestelijke schoof zijn bril tot vooraan de neus toen hij de bladzijden van het blootblaadje omsloeg. Toen legde hij zijn hand op Max' schouder en fluisterde hij hem toe dat een intelligente, godvruchtige jongen de verleidingen van de vrouwelijke sekse uit de weg moest gaan. Het seksboekje zag hij niet meer terug, maar straf voor het bezit ervan kreeg hij ook niet.

Vanaf toen was Max fel aangetrokken door het vrouwelijk naakt. Het daaropvolgend weekend bespioneerde hij zijn mama. Voorzichtig opende hij de deur van de badkamer. Hij had immers gehoord dat ze een douche nam. Door het matglas zag hij haar honigkleurige schaamhaar, het was een

dikke bos en daarom kon hij de donkere spelonk die zich daaronder bevond niet zien. De grot waarin hij was verwekt en van waaruit hij bijna twaalf jaar geleden tevoorschijn was gekomen. Hij bleef dat vreemd vinden, de manier waarop je op deze wereld kwam. Even bleef hij nog gefascineerd staren naar die joekels van borsten. Ze waren groter dan die van de vrouwen uit dat boekje. Hij zag hoe ze op en neer gingen bij het inzepen. Dat bezorgde hem een erectie. Opgewonden sloot hij zich op in het toilet.

Van Henri Van Nieuwenborgh verschenen:

Romans

- 1998 Bankroof zonder geweld
- 2012 De Bankier
- 2014 Vals Glazuur
- 2016 Zwarte Wol

Gedichten

- 2016 Beroemd gezelschap

Non-fictie

- 2016 Geschiedenis van de familie De Vis
- 2018 Littekens (Het spoor Nijvel-Aalst van de Bende)

www.henrivannieuwenborgh.be